

DOE-HET-ZELF-
OPERA VAN
WALTER HUS

Walter Hus: „Titus Andonderonikustmijnklote". Gent, Minne-meers, 11 september. Nog voorstellingen tot 23 september. Info: 09-223.01.01. Daarna nog te zien in Leuven en Kortrijk.

IN Shakespeares stukken vloelt heel wat bloed, maar nergens gaat het er zo moorddadig en vooral wreed aan toe als in *Titus Andronicus*. Het gemak waarmee vermoord, verkracht en gefolterd wordt en de snelheid waarmee de spiraal van geweld ontspoord, blijven ook vandaag onthutsend. Misschien daarom dat componist Walter Hus voor zijn muziektheatertrilogie op basis van de Shakespeare-bewerkingen van Jan Decorte van *Titus* (in Decortetaal; *Titus Andonderonikustmijnklote*) het sluitstuk maakte. Dat stuk is immers veel extremer in de wreedheid en in het gratuite karakter ervan, terwijl de gruwelen in *King Lear* (*Meneer, de sot en 't kint*) en *Macbeth* (*Bloetwollefduivel*) nog geplaatst kunnen worden in respectievelijk scheef gelopen relaties en machtswellust.

Decortes fameuze taalgebruik, een heel plastisch, bijna naïef soort kindertaaltje, zorgt altijd al voor een clash met de geest van Shakespeare en creëert een bijzonder spanningsveld tussen de diepgang van de behandelde onderwerpen en de schijnbare eenvoud van de vertelling. Voor *Titus* is die combinatie extra bevreemdend omdat tegenover zoveel wreedheid de tekst onvermijdelijk ook parodiërend werkt. Het heeft iets absurds en dus lachwekkends. Wanneer die tekst dan ook nog eens op muziek wordt gezet en daardoor meer gewicht krijgt, wordt dat nog eens extra in de verf gezet.

In tegenstelling tot *Meneer de sot en 't kint* geeft de muzikale bewerking van *Titus Andonderonikustmijnklote* geen bijzonder effect. Het is alsof het broze evenwicht tussen horror en hilariteit in Decortes tekst door de muziek wat uit balans wordt gebracht. De partituur van Walter Hus bevat een aantal pastiche-achtige elementen (met zinspelingen op volksmuziek en musette) die de zeggingskracht eerder verenigen dan openbreken. Maar wellicht ligt het vooral aan de keuze om dezelfde mensen de instrumenten te laten spelen en ook alles te zingen. Dat beperkt de scenische mogelijkheden (een echte ensce-nering heeft regisseur Jan Ritsema hier in elk geval niet gemaakt), en beknot het muzikale potentieel.

Tussen de vijf uitvoerders zit maar één geschoolde zangeres (een pulke Lucy Grauman) en het is hoog gegrepen om vier niet-zangers de vijftig minuten te laten volzingen. Hus beschikt weliswaar over prima instrumentalisten (onder wie hijzelf of accordeonist Philippe Thurtot), maar die kunnen in de instrumentale partijen niet voluit gaan omdat ze tegelijk ook moeten zingen.

De spontane doe-het-zelfcharme van het groepsgebeuren, waarbij vijf mensen samen alle scenische, instrumentale en vocale aspecten voor hun rekening nemen, maakt deze voorstelling bijzonder, maar toch minder indringend dan de autonome muziek van *Meneer de sot en 't kint*.

Maarten Beirens